

Halasi Zoltán

EMLÉK

Talán hat fok ha volt, vodkát alig kaptunk, de árultak. Milyen jól jött az esténként, mikor, lefagyva, lábunkat melengettük, kuporgó pár, gyufásdoboznyi szállásunk külön csendjébe', melyhez most az emlék csendje társul. Vagy idézzem fel, amint ott ülsz, vaságyon, barna pokróccal körülgöngyölt tünődő lény? Kicsit fáradt mosolyt bújtat a kedves száj, belül jár-kelet a mozgalmas, sugárzó szem (csak úgy *látszik*, hogy elrévedt), a homlokból egy-egy dúltabb rakoncátlan sziútincs hull alá, és bársony árnyékok közén, itt-ott, az orrcimpán, az áll gödrén kihúny-gyullad – neonfényben tükörpontosor – a pórusos sziporkázás. Egész törzsed hajóként ring, a térded fönn, s e lassúdad, bukóhullám-csitító ringatózáshoz dobol tompán az ágy szélén harisnyából kikandikálva lábujjad. Soká nem szólsz. Csodálhatlak. Te szoktál így vizet nézni; a tengert, mely belőled jön, beléd tart, még ha elfullad is olykor, mint a lélegzet, az élő, képszerű áram: időnkön végtelenségszomj, sötétjén villogásul hab fut át, csap össze, őrlődik, anélkül hogy találkozna...

Viszont addig, profánabb szomjat oltván, kortyra korty, újabb, esett jól, majd terülj konzerves asztalkán előtermett, amit gondos magyar turista gépülés alá csúsztat: boros, kávé pohár, tálkák, egész kis műanyag készség; adag téglácska vaj, zacskós cukor, só, fél szelet hús (hadd legyen dözs!), friss percc hozzá. A csípős paprikával nyelt juhsajt desszert gyanánt szolgált. – Nem illendő, kivált Múzsá, magasztalt Hölgy jelenlétében árulkodni minderről? Lehet. Csakhogy halandó Ő is, én is; sajna. Számunkra ma már túlánggal egyformán lobog minden piciny részlet. –

Esőpergés mögül hallom, ahogy befonja álmunkat – növény bokrot, ökörnyalóként – a holdbéli müczzinhang. Mi rémlik még? Acélszürkén gomolygó ég; agyagsárga tetőn citromfa zöldell; kecske domboldalt legel buzgón az erkélyről; a holtak sófehér lankája távol; vad csikót törnek be, emlékszel?, liget, pázsit – a Hinnom-völgy!; meg útközben az autók verte porfelhőbe ájult nap.

Lekéstük bár a kétszáz kürt közös hangját, a jajfajnál
a torkokból, fohászokból világos lett, ki járulhat
magát-hívón az élónél kiáltóbb kő elé – senki.
Finom rezgés, hidegrázás – lehet nevezni fátumnak,
örök kínnak – suhint ott meg. Egy aknán át (mi voltunk az)
zuhog mélyebbre nálunk is a végső érv, amely múltat-
jövőt egyképp töröl s tölt szét; le is rogytál, hogy átengedd
– igaz, másutt: a préskertben – a tűzbölcsőt, hisz azt hullat
pazarlómód, akarnokként. Ha ember nem, a föld vonzza
netán? Vékony fedőkéreg alatt meg nem szilárdult mag?
Az első ok? Az én fészke? Kakukktojás a kozmoszból?
Vagy az kellett: megint kislány legyél – térden? Csak így sújthat,
emelhet fel remény híján szivedből vett szülöttével?
Pihés jószág; a két vállad között verdes... Hogy bámullak!
Holott szörnyű kohó dajkálta, örvénylő, vöröslő hő,
a templomholt hüvösségén is átizzó. – De hát úgy hat
ez együtt, mint mikor párnán a váltóláz dobál; fejtől
apád, lábtól anyád őriz; simít, suttog: „Ne félj, szunnyad
a háborgás. Mi keltettük.” Feleszmélsz s egyre látod még –:
Akár üstben gyerekest főtt, amit hívtunk világunknak.

Pacskovszki Zsolt

PETROVICS

Petrovics, nyújtotta felém a kezét. Borostás volt, csöszzagú, a homlokán vízcseppek csillogtak. Mivel haboztam a kézfogással, halkan, valahová fölém bámulva hozzátette: Amszterdamból jövök. A Vígh Noémitől kaptam meg a címeteket.

Akkor, mondtam bizonytalanul, gyere be. A Vígh Noémitől?

A földre eresztette a hátizsákját, amelynek az alja tele volt agyonpréselődött fűszá-
lakkal, kiráncigált belőle egy mocskos, zöld-fehér csikos törülközőt, és gyorsan besur-
rant a nappaliba. Mire visszaültem a székemre, már az ablak előtt állt, a fejét törölgette.
Kint vigasztalanul csepergett az eső; a Jugurthát bámulta az orrát szívogatva, a viet-
nami éttermet az utca túloldalán. A konyha feletti szinten éppen kidugta a fejét a tu-
lajdonos lánya, Stéphanie: a fogát mosta, indulnia kellett iskolába – a szeme megakadt
Petrovicson, hunyorogva, a fogkefét a szája közé harapva rámeredt, majd gyorsan
becsukta az ablakot.

Éppen kávézom. Megreszeltem a torkomat. Csináljak neked is egyet?

Petrovics hanyagul a radiátorra dobta a törülközőt, s mielőtt leült volna M. székére,
kihúzott egy szál cigarettát az asztalon heverő dobozból. Nescafé? Nem, akkor inkább
nem. Rágyújtott, tőprengő arccal, mintha a helyzetét latolgatná, elrázta a gyufát, aztán